

Referències del Quadern d'activitats per a la reunió Vida cristiana i predicació

1-7 DE JUNY

TRESORS DE LA BÍBLIA | GÈNESI 44, 45

«Josep perdona els seus germans»

(Gènesi 44:1, 2) I Josep manà al major-dom de casa seva, dient: Omple les albardes d'aquests homes amb menjar, tant com en puguin portar, i posa els diners de cadascú a la boca de la seva albarda; ² i posa la meva copa, la copa de plata, a la boca de l'albarda del més jove, i els diners del seu gra. I ell ho féu segons la paraula que Josep havia dit.

w15 1/5 p. 14, 15

«És que sóc al lloc de Déu?»

Josep va seguir amb el seu pla. Va ordenar que anessin a buscar els seus germans i els arrestessin, acusats d'haver robat la copa. Quan la copa va aparèixer en el sac de Benjamí, van portar tots els germans cap a Josep. Ara tindria l'oportunitat de veure de quina pasta eren els seus germans. Judà va fer de portaveu. Va suplicar misericòrdia, fins i tot dient que els onze germans servien com a esclaus a Egipte. Josep va contestar que tots ells podien marxar cap a casa però que Benjamí es quedaria d'esclau (Gènesi 44:2-17).

Judà va respondre amb els sentiments a flor de pell: «El seu germà és mort, i de la seva mare ha restat ell sol, i el seu pare l'estima». Aquestes paraules devien commoure Josep. Ell era el fill gran de l'estimada esposa de Jacob, Raquel, qui va morir al néixer Benjamí. Josep, igual que el seu pare, tenia records molt tendres de Raquel. Potser per aquesta raó Josep estimava tant Benjamí (Gènesi 35:18-20; 44:20).

Judà va implorar Josep que no fes esclau a Benjamí. Fins i tot es va oferir ell mateix com a esclau en lloc seu. Després, va acabar la

seva commovedora súplica dient: «¿Com pujaria jo al meu pare si el noi no és amb mi? Que no vegi el mal que sobrevindria al meu pare!» (Gènesi 44:18-34). Sens dubte, aquestes eren les paraules d'un home que havia canviat! No només va demostrar que estava penedit sinó que també tenia molta empatia, altruisme i compassió.

Josep ja no podia contenir més les seves emocions. Va fer sortir tots els seus servents i es va posar a plorar molt fort, tant, que fins i tot els seus plors van arribar al palau del faraó. Finalment va revelar la seva identitat: «Jo sóc el vostre germà Josep». Va abraçar els seus germans, els quals s'havien quedat de pedra, i amorosament els va dir que els perdonava tot el que li havien fet (Gènesi 45:1-15). D'aquesta manera va reflectir l'actitud que té Jehovà de perdonar generosament (Salm 86:5). I tu, també saps perdonar?

(Gènesi 44:33, 34) I ara, et prego que el teu servent resti com a esclau del meu senyor en lloc del noi, i que el noi pugi amb els seus germans. ³⁴ Perquè, ¿com pujaria jo al meu pare si el noi no és amb mi? Que no vegi el mal que sobrevindria al meu pare!

(Gènesi 45:4, 5) I Josep digué als seus germans: Si us plau, atanseu-vos a mi. I ells s'atansaren, i els digué: Jo sóc el vostre germà Josep, que vau vendre a Egipte. ⁵ I ara no us dolgueu, i que no sigui penós als vostres ulls d'haver-me venut aquí. Perquè Déu m'ha enviat davant de vosaltres per preservar-vos la vida.

Descobreix perles espirituals

(Gènesi 44:13) I s'esquinçaren els vestits, i carregaren cadascú el seu ase i tornaren a la ciutat.

Esquinçar-se les vestidures

Expressió de dol comuna entre els jueus, així com en altres cultures orientals, especialment en assabentar-se de la mort d'un ésser estimat. En molts casos, esquinçar-se les vestidures consistia en estripar-se la part superior del vestit i deixar el pit al descobert. Per tant, no es tractava d'esquinçar tot el vestit sencer de manera que quedés inservible.

La primera persona de qui hi ha constància que s'esquincés les vestidures és Rubèn, el fill major de Jacob. Després de tornar a la cisterna i no trobar-hi Josep, es va esquinçar el vestit i va dir: «El noi no hi és; i ara, què faré jo?» (Gn 37:29, 30, *BEC*). Com a primogènit, Rubèn era el principal responsable del seu germà petit. Quan el seu pare, Jacob, es va assabentar de la suposada mort del seu fill, també va esquinçar el seu mantell i es va vestir de sac com a símbol de dol (Gn 37:34). Més tard, quan els mig germans de Josep van baixar a Egipte i Benjamí va ser acusat de lladre, van expressar el seu dol esquinçant-se els vestits (Gn 44:13).

(Gènesi 45:5-8) I ara no us dolgueu, i que no sigui penós als vostres ulls d'haver-me venut aquí. Perquè Déu m'ha enviat davant de vosaltres per preservar-vos la vida. ⁶ Perquè fa dos anys que hi ha fam al país, i encara han de venir cinc anys sense llaurada ni collita. ⁷ I Déu em va enviar davant de vosaltres per establir-vos com un romanent a la terra, i per preservar-vos la vida per mitjà d'un gran alliberament. ⁸ Per tant, no fóreu vosaltres els qui em vaueu enviar aquí, sinó Déu, i ell m'ha posat com un pare per al Faraó, i com a senyor de tota la seva casa i governador en tota la terra d'Egipte.

w04 15/8 p. 15 § 15

Va ser odiat sense cap motiu

¹⁵ Què ens pot ajudar a no guardar ressentiment cap aquells que ens odien sense cap motiu? Re-

corda que els nostres principals adversaris són Satanàs i els seus dimonis (Efesis 6:12). Encara que algunes persones ens persegueixen de forma deliberada, molts dels que s'oposen al poble de Déu ho fan per ignorància o manipulats pels altres (Daniel 6:4-16; 1 Timoteu 1:12, 13). El que Jehovà vol és que «tota classe de persones se salvin i arribin a tenir un coneixement exacte de la veritat» (1 Timoteu 2:4). De fet, alguns dels que abans s'oposaven ara són els nostres germans perquè han observat la nostra conducta excel·lent (1 Pere 2:12). A més, podem aprendre una lliçó de l'exemple de Josep, el fill de Jacob. Tot i que va patir molt per culpa dels seus mig germans, no els va guardar ressentiment. Per què no? Perquè es va adonar que Jehovà estava dirigint els esdeveniments per complir el seu propòsit (Gènesi 45:4-8). De la mateixa manera, Jehovà pot aprofitar una situació injusta que puguem estar patint per donar glòria al seu nom (1 Pere 4:16).

Lectura de la Bíblia

(Gènesi 45:1-15) I Josep no es va poder contenir més davant tots els qui eren al seu voltant, i cridà: Feu sortir tothom del meu davant. I no hi havia ningú amb ell quan Josep es féu conèixer als seus germans. ² I cridà plorant, i els egipcis ho escoltaren, i la casa del Faraó ho escoltà. ³ I Josep digué als seus germans: Jo sóc Josep. Viu encara el meu pare? I els seus germans no li podien respondre perquè estaven esglaiats davant d'ell. ⁴ I Josep digué als seus germans: Si us plau, atanseu-vos a mi. I ells s'atansaren, i els digué: Jo sóc el vostre germà Josep, que vaueu vendre a Egipte. ⁵ I ara no us dolgueu, i que no sigui penós als vostres ulls d'haver-me venut aquí. Perquè Déu m'ha enviat davant de vosaltres per preservar-vos la vida. ⁶ Perquè fa dos anys que hi ha fam al país, i encara han de venir cinc anys sense llaurada ni collita. ⁷ I Déu em va enviar davant de

vosaltres per establir-vos com un romanent a la terra, i per preservar-vos la vida per mitjà d'un gran alliberament. ⁸ Per tant, no fóreu vosaltres els qui em vau enviar aquí, sinó Déu, i ell m'ha posat com un pare per al Faraó, i com a senyor de tota la seva casa i governador en tota la terra d'Egipte. ⁹ Afanyeu-vos a pujar al meu pare, i digueu-li: Així diu el teu fill Josep: Déu m'ha fet senyor de tot Egipte, baixa cap a mi, no triguïs. ¹⁰ I habitaràs a la terra de Goixen, i seràs a prop meu, tu i els teus fills i els fills dels teus fills, i els teus ramats de bestiar menut i gros, i tot el que tens. ¹¹ I et mantindré allà perquè encara falten cinc anys de fam, perquè no t'empobreixis ni tu ni la teva família ni res del que tens. ¹² I heus aquí, ho veuen els vostres ulls i els ulls del meu germà Benjamí, que és la meva boca que us parla. ¹³ I fareu saber al meu pare tota la meva glòria a Egipte, i tot el que heu vist. I afanyeu-vos a fer baixar aquí el meu pare. ¹⁴ I es llançà al coll del seu germà Benjamí i plorà, i Benjamí també plorà al seu coll. ¹⁵ I besà tots els seus germans, i plorà sobre ells, i després els seus germans parlaren amb ell.

TALLER DE PREDICACIÓ

Discurs

w06 1/2 p. 31

Realment feia servir Josep, un fidel servent de Jehovà, una copa especial de plata per endevinar el futur, tal com sembla indicar Gènesi 44:5?

No hi ha cap raó per creure que Josep practiqués cap forma d'endevinació.

La Bíblia explica que Josep sabia què implicava la pràctica d'arts màgiques per conèixer el futur. Temps enrere, quan van demanar a Josep que interpretés els somnis del faraó, va repetir diverses vegades que només Déu pot saber què passarà en el futur. Com a resultat, el faraó

mateix es va adonar que Josep va ser capaç d'interpretar el futur gràcies a l'ajuda del seu Déu, el Déu verdader, i no pas per mitjà de poders ocults (Gènesi 41:16, 25, 28, 32, 39). Més tard, a la Llei que va rebre Moisès, Jehovà va prohibir l'ús de màgia i endevinació, confirmant així que només a ell li correspon endevinar el futur (Deuteronomi 18:10-12).

Llavors, per què va dir el servent de Josep que el seu amo feia servir una copa de plata per endevinar el futur? (Gènesi 44:5.) Analitzem el context d'aquesta frase.

Com a conseqüència d'una fam molt severa, els germans de Josep van haver de viatjar a Egipte per aconseguir menjar. Sense saber-ho, van demanar ajuda al seu germà, qui havien venut com a esclau temps enrere i ara s'havia convertit en l'administrador dels aliments de tot Egipte. Però Josep no es va identificar d'entrada. En comptes d'això, va decidir posar-los a prova per saber si estaven realment penedit. També va intentar esbrinar fins a quin punt estimaven el seu pare Jacob i el seu germà Benjamí, a qui Jacob estimava especialment. Per això, Josep va idear un pla (Gènesi 41:55-44:3).

Per passar desapercebut als ulls dels seus germans, Josep es va presentar com a administrador d'una terra on s'adorava déus falsos i va adaptar les seves accions i la seva llengua al personatge que estava representant. Llavors, va manar a un dels seus servents que posés el menjar dins els sacs dels seus germans i els diners que havien pagat, i que posés al sac de Benjamí la copa de plata de Josep.

Quan Josep va acusar els seus germans d'haver-li robat la copa, va continuar amb la seva actuació, i els va preguntar: «Què és, això que heu fet? ¿No sabíeu que un home com jo té el do d'endevinar?» (Gènesi 44:15, *BCI*). Per tant, tot apunta que la copa formava part del seu pla. El fet que Josep fes servir la copa per endevinar el futur era tan fals com que Benjamí l'hagués robada.

[Nota]

L'obra de consulta *The Holy Bible, With an Explanatory and Critical Commentary*, de Frederic Charles Cook, descriu aquesta antiga pràctica, dient: «Es llançava or, plata o joies dins l'aigua, i llavors s'examinava la seva aparença o simplement es mirava l'aigua com si es tractés d'un mirall». El comentarista bíblic Christopher Wordsworth explica: «A vegades, la copa s'omplia d'aigua i s'obtenia la resposta gràcies als reflexos que produïa el sol a l'aigua».

(Gènesi 44:5) ¿No és aquesta la copa amb què beu el meu senyor, i amb la qual endevina? Heu fet mal fet obrant així.

(Gènesi 44:15) I Josep els digué: Què és això que heu fet? ¿No sabíeu que un home com jo certament endevina?

TRESORS DE LA BÍBLIA

«Josep perdona els seus germans»

(Gènesi 44:1, 2) I Josep manà al major dom de casa seva, dient: Omple les albardes d'aquests homes amb menjar, tant com en puguin portar, i posa els diners de cadascú a la boca de la seva albarda; ² i posa la meva copa, la copa de plata, a la boca de l'albarda del més jove, i els diners del seu gra. I ell ho féu segons la paraula que Josep havia dit.

(Gènesi 44:33, 34) I ara, et prego que el teu servent resti com a esclau del meu senyor en lloc del noi, i que el noi pugi amb els seus germans. ³⁴ Perquè, ¿com pujaria jo al meu pare si el noi no és amb mi? Que no vegi el mal que sobrevindria al meu pare!

(Gènesi 45:4, 5) I Josep digué als seus germans: Si us plau, atanseu-vos a mi. I ells s'atansaren, i els digué: Jo sóc el vostre germà Josep, que vau vendre a Egipte. ⁵ I ara no us dolgueu, i que no sigui penós als vos-

tres ulls d'haver-me venut aquí. Perquè Déu m'ha enviat davant de vosaltres per preservar-vos la vida.

(Salm 86:5) Perquè tu, Senyor, ets bo i disposat a perdonar: i tens molta misericòrdia per a tots els qui t'invocuen

(Miquees 7:18, 19) ¿Quin Déu hi ha com tu, que perdoni la iniquitat, i que passi per alt l'ofensa del romanent de la seva heretat? No mantindrà per sempre la seva ira, perquè estima la misericòrdia. ¹⁹ Ell tornarà a compadir-se de nosaltres, subjugarà les nostres iniquitats: i tu llançaràs tots llurs pecats als abismes del mar.

8-14 DE JUNY

TRESORS DE LA BÍBLIA | GÈNESI 46, 47

«Aliment en temps de fam»

(Gènesi 47:13) I no hi havia pa enlloc del país, perquè la fam era molt greu; i la terra d'Egipte i la terra de Canaan defallien a causa de la fam.

w87 1/5 p. 15 § 2

Salva la vida en temps de fam

² Es van acabar els set anys d'abundància, i la fam va començar tal com Jehovà havia predit. La fam no només va ser a Egipte, sinó «a tots els països». Quan el poble d'Egipte va començar a passar gana, va demanar menjar al faraó, i ell els va dir: «Aneu a Josep, i feu el que ell us dirà». Josep va vendre gra als egipcis fins que es van quedar sense diners. Després, va acceptar el seu bestiar com a forma de pagament. Al final, els egipcis van acabar dient a Josep: «Compra'ns a nosaltres i la nostra terra a canvi de pa, i nosaltres i la nostra terra serem esclaus del Faraó». Així que Josep va comprar tota la terra dels egipcis per al faraó (Gènesi 41: 53-57; 47:13-20).

(Gènesi 47:16) I Josep digué: Doneu-me el vostre bestiar, i us en donaré a canvi del vostre bestiar si ja no teniu diners.

(Gènesi 47:19, 20) ¿Per quin motiu hauríem de morir davant dels teus ulls, nosaltres i la nostra terra? Compra'ns a nosaltres i la nostra terra a canvi de pa, i nosaltres i la nostra terra serem esclaus del Faraó, i dóna'ns llavor perquè visquem i no morim, i la terra no esdevingui un erm. ²⁰ I Josep comprà per al Faraó tota la terra d'Egipte, perquè els egipcis es venien cadascú el seu camp, perquè la fam era greu sobre ells. I la terra esdevingué del Faraó.

(Gènesi 47:23-25) I Josep digué al poble: Heus aquí, avui us he comprat a vosaltres i la vostra terra per al Faraó. Heus aquí llavor per a vosaltres, i sembrareu la terra. ²⁴ I s'esdevindrà que al temps de les collites donareu una cinquena part al Faraó, i quatre parts seran per a vosaltres, per llavor per al camp, i per menjar per a vosaltres i per als que són a casa vostra, i per menjar per als vostres petits. ²⁵ I ells digueren: Ens has salvat la vida! Que trobem gràcia davant dels ulls del meu senyor, i serem esclaus del Faraó.

kr p. 235 § 11, 12

El Regne compleix la voluntat de Déu a la Terra

¹¹ **Abundància.** El món pateix de fam espiritual. La Bíblia va fer aquest advertiment: «Vet aquí que vénen dies, oracle del Senyor Jahvè, en què enviaré fam al país, (no fam de pa ni set d'aigua, sinó) de sentir paraules de Jahvè» (Am. 8:11). ¿També pateixen fam els ciutadans del Regne de Déu? Jehovà va profetitzar que hi hauria una gran diferència entre el seu poble i els Seus enemics: «Els meus servents menjaran, i vosaltres patireu set. Els meus servents estaran alegres, i vosaltres estareu moixos [tristos]» (Is. 65:13). Has vist personalment com es compleixen aquestes paraules?

¹² Cada cop l'aliment espiritual és més abundant i més variat. Les publicacions bíbliques, les gravacions, els vídeos, les reunions, els congressos i tota la informació publicada al lloc web són un torrent constant d'aliment en aquest món famèlic en sentit espiritual (Ez. 47:1-12; Jl. 4:18 [3:18 en NM]). Oi que és emocionant veure com es compleixen aquestes promeses de Jehovà en la teva vida? Menges amb regularitat de la taula de Jehovà?

Descobreix perles espirituals

(Gènesi 46:4) Jo baixaré amb tu a Egipte, i certament jo també te'n faré pujar. I Josep posarà la seva mà sobre els teus ulls.

it-2 p. 691 § 16

Comportaments i gestos

Posar les mans sobre els ulls d'un difunt. Quan Jehovà va dir a Jacob: «Josep posarà la seva mà sobre els teus ulls», volia dir que Josep tancaria els ulls de Jacob després de morir, la qual era una feina que normalment feia el primogènit de la família (Gn 46:4). Per tant, en aquest cas sembla que Jehovà va indicar a Jacob que el dret de primogenitura havia de ser per a Josep (1Cr 5:2).

(Gènesi 46:26, 27) Totes les persones que havien sortit dels lloms de Jacob que anaren a Egipte, sense comptar les dones dels fills de Jacob, foren en total seixanta-sis persones. ²⁷ I els fills de Josep, que li nasqueren a Egipte, foren dues persones. Totes les persones de la casa de Jacob que vingueren a Egipte foren setanta.

nota d'estudi de nwtsty a Fe 7:14

75 persones en total: Quan Esteve va dir que el nombre de familiars de Jacob a Egipte era de 75 persones, podria no haver estat citant d'un versicle concret de les Escriptures Hebrees. Aquesta xifra no es troba al text masorètic de les Escriptures Hebrees. Gn 46:26 (*BEC*) diu: «Totes les persones que van entrar amb Jacob

a l'Egipte, nascudes d'ell, descomptant les dones dels fills de Jacob, van ser en total seixanta-sis». El versicle 27 (*BEC*) continua dient: «El total de les persones de la casa de Jacob que van entrar a l'Egipte van ser setanta». En aquests dos textos es compten les persones de manera diferent. Pel que sembla, la primera xifra només inclou els descendents naturals de Jacob, mentre que la segona en dona el nombre total dels que van arribar a Egipte. El nombre de descendents de Jacob també es menciona a Ex 1:5 i Dt 10:22, on es parla de «setanta persones». Esteve probablement fa servir una tercera xifra que inclou altres membres de la família de Jacob. Alguns pensen que aquesta inclou els fills i nets de Manassès i Efraïm (fills de Josep), els quals apareixen a la *Septuaginta*, a Gn 46:20. D'altres diuen que inclou les dones dels fills de Jacob, excloses a la xifra de Gn 46:26. Per tant, la xifra «75» podria ser un nombre total de persones, i sembla que estaria basada en còpies de les Escripures Hebrees que circulaven al primer segle. Durant anys, els erudits han sabut que «75» era la xifra que apareixia als textos de Gn 46:27 i Ex 1:5 de la *Septuaginta*. A més a més, durant el segle XX es van trobar dos fragments del manuscrit de la mar Morta d'Ex 1:5 en hebreu, on també apareixia el nombre «75». La xifra que va donar Esteve podria estar basada en un d'aquests textos antics. Sigui quina sigui l'explicació, la xifra que fa servir Esteve és simplement una forma diferent de comptar el nombre total dels familiars de Jacob.

Lectura de la Bíblia

(Gènesi 47:1-17) I Josep vingué i va informar el Faraó, dient: El meu pare i els meus germans i els seus ramats de bestiar menut i gros, i tot el que tenen, han vingut de la terra de Canaan i, heus aquí, són a la terra de Goixen. ² I prengué cinc homes d'entre els seus germans, i els presentà davant del Faraó. ³ I el Faraó digué als seus germans: Quins són els vostres oficis? I ells digueren

al Faraó: Els teus servents són pastors d'ovelles, tant nosaltres com els nostres pares. ⁴ I digueren al Faraó: Hem vingut a sojornar al país, perquè no hi ha pastura per als ramats dels teus servents, perquè la fam és greu a la terra de Canaan. I ara, et preguem, que permetis habitar els teus servents a la terra de Goixen. ⁵ I el Faraó parlà a Josep, dient: El teu pare i els teus germans han vingut a tu, ⁶ la terra d'Egipte és davant teu: Fes habitar el teu pare i els teus germans al millor de la terra: que habitin a la terra de Goixen, i si saps que entre ells hi ha homes competents, posa'ls com a majorals del meu propi bestiar. ⁷ I Josep portà el seu pare Jacob, i el presentà davant del Faraó, i Jacob beneí el Faraó. ⁸ I el Faraó digué a Jacob: ¿Quants són els dies dels anys de la teva vida? ⁹ I Jacob digué al Faraó: Els dies dels anys del meu pelegrinatge són cent trenta anys, pocs i dolents han estat els dies dels anys de la meva vida, i no han arribat als dies dels anys de la vida dels meus pares en els dies dels seus pelegrinatges. ¹⁰ I Jacob beneí el Faraó, i sortí de davant del Faraó. ¹¹ I Josep establí el seu pare i els seus germans, i els donà una propietat a la terra d'Egipte, en el millor de la terra, a la terra de Ramsès, com havia manat el Faraó. ¹² I Josep proveí de pa per al seu pare, i per als seus germans, i per a tota la casa del seu pare, segons el nombre dels nens petits. ¹³ I no hi havia pa enlloc del país, perquè la fam era molt greu; i la terra d'Egipte i la terra de Canaan defallien a causa de la fam. ¹⁴ I Josep reuní tot el diner que es trobava a la terra d'Egipte i a la terra de Canaan a canvi del gra que compraven, i Josep portava el diner a la casa del Faraó. ¹⁵ I s'acabà el diner de la terra d'Egipte i de la terra de Canaan, i tots els egipcis vingueren a Josep, dient: Dóna'ns pa! ¿I per quin motiu hauríem de morir davant teu? Perquè

ja no tenim diners. ¹⁶ I Josep digué: Doneu-me el vostre bestiar, i us en donaré a canvi del vostre bestiar si ja no teniu diners. ¹⁷ I portaren el seu bestiar a Josep, i Josep els donà pa a canvi dels cavalls, i a canvi dels ramats de bestiar menut i gros, i a canvi dels ases, i els proveí de pa aquell any a canvi de tot el seu bestiar.

VIDA CRISTIANA

No deixis d'alimentar-te dels recordatoris de Jehovà

(Isaïes 25:6) I Jahveh dels exèrcits farà un banquet en aquesta muntanya per a tots els pobles, un banquet de coses grasses, un banquet de vins vells, de coses grasses plenes de substància, vins vells ben refinats.

(Isaïes 55:1) Ei! Tots els assedegats, veniu a les aigües, i el qui no té diners, veniu, compreu i mengeu: sí, veniu, compreu sense diners, i sense preu, vi i llet.

(Isaïes 65:13) Per tant, així diu el Senyor Jahveh: Heus aquí, els meus servents menjaran, i vosaltres tindreu fam; heus aquí, els meus servents beuran, i vosaltres tindreu set; heus aquí, els meus servents s'alegraran, i vosaltres sereu avergonyits;

TRESORS DE LA BÍBLIA

«Aliment en temps de fam»

(Gènesi 47:13) I no hi havia pa enlloc del país, perquè la fam era molt greu; i la terra d'Egipte i la terra de Canaan defallien a causa de la fam.

(Gènesi 47:16) I Josep digué: Doneu-me el vostre bestiar, i us en donaré a canvi del vostre bestiar si ja no teniu diners.

(Gènesi 47:19, 20) ¿Per quin motiu hauríem de morir davant dels teus ulls, nosaltres i la nostra terra? Compra'ns a nosaltres i la nos-

tra terra a canvi de pa, i nosaltres i la nostra terra serem esclaus del Faraó, i dóna'ns llavor perquè visquem i no morim, i la terra no esdevingui un erm. ²⁰ I Josep comprà per al Faraó tota la terra d'Egipte, perquè els egipcis es venien cadascú el seu camp, perquè la fam era greu sobre ells. I la terra esdevingué del Faraó.

(Gènesi 47:23-25) I Josep digué al poble: Heus aquí, avui us he comprat a vosaltres i la vostra terra per al Faraó. Heus aquí llavor per a vosaltres, i sembrareu la terra. ²⁴ I s'esdevindrà que al temps de les collites donareu una cinquena part al Faraó, i quatre parts seran per a vosaltres, per llavor per al camp, i per menjar per a vosaltres i per als que són a casa vostra, i per menjar per als vostres petits. ²⁵ I ells digueren: Ens has salvat la vida! Que trobem gràcia davant dels ulls del meu senyor, i serem esclaus del Faraó.

(Amós 8:11) Heus aquí, vénen dies –afirmació del Senyor Jahveh–, en què enviaré fam a la terra, no pas fam de pa, ni set d'aigua, sinó d'escoltar les paraules de Jahveh.

15-21 DE JUNY

TRESORS DE LA BÍBLIA | GÈNESI 48-50

«Aprofita l'experiència dels germans grans»

(Gènesi 48:21, 22) I Israel digué a Josep: Heus aquí, jo m'estic morint, però Déu serà amb vosaltres, i us farà tornar a la terra dels vostres pares. ²² I jo t'he donat una porció de més que als teus germans, la que amb la meva espasa i amb el meu arc vaig prendre de la mà dels amorreus.

it-2 p. 12 § 1

Jacob

Poc abans de morir, Jacob va beneir els seus nets, fills de Josep, i per inspiració divina va

posar Efraïm per davant de Manassès, qui era el primogènit. Després va dir a Josep que rebria la doble porció d'herència que li pertocava al primogènit: «T'he donat una porció de més que als teus germans, la que amb la meua espasa i amb el meu arc vaig prendre de la mà dels amorreus» (Gn 48:1-22; 1Cr 5:1). Jacob no havia lluitat per aconseguir la terra que tenia a prop de Siquem, sinó que l'havia comprat als fills d'Hamor (Gn 33:19, 20). Així doncs, tot sembla indicar que la promesa feta a Josep va ser una demostració de la fe de Jacob, qui va parlar de la futura conquesta de Canaan que farien els seus descendents com un fet que ja havia aconseguit amb la seva espasa i el seu arc (consulta *it-1-S AMORREO*). Les dues porcions de terra conquerida que va rebre Josep van ser les porcions que van rebre les tribus d'Efraïm i Manassès.

(Gènesi 49:1) I Jacob cridà els seus fills, i digué: Reuniu-vos, que us anunciaré el que us esdevindrà al final dels dies.

***it-2* p. 1167**

Últims dies

La profecia de Jacob en el seu llit de mort.

Quan Jacob va dir als seus fills: «Reuniu-vos, que us anunciaré el que us esdevindrà al final dels dies» o «en els temps futurs» (*BEC*), es referia al temps en què es complirien les seves paraules (Gn 49:1). Més de dos segles abans, Jehovà havia dit a Abram (Abraham), l'avi de Jacob, que la seva descendència seria afligida durant 400 anys (Gn 15:13). És per això que els temps futurs als que feia referència Jacob amb les paraules «al final dels dies», no començarien fins que s'acabessin els 400 anys d'afflicció (per a més informació sobre Gènesi 49, consulta les entrades amb els noms dels fills de Jacob a l'obra *Perspicacia*). Més tard, també hi hauria un altre compliment de la profecia que afectaria «l'Israel de Déu» (Ga 6:16; Rm 9:6).

(Gènesi 50:24, 25) I Josep digué als seus germans: Estic a punt de morir; i Déu cer-

tament us visitarà, i us farà pujar d'aquesta terra a la terra que va jurar a Abraham, a Isaac i a Jacob. ²⁵ I Josep féu jurar als fills d'Israel, dient: Déu certament us visitarà, i vosaltres us emportareu d'aquí els meus ossos.

w07 1/6 p. 28 § 10

Els germans grans són una benedicció per als joves

¹⁰ Els germans grans també poden ser una bona influència per a la resta de la congregació. Per exemple, quan Josep, el fill de Jacob, ja era gran, va fer un petit acte de fe que va tenir un profund impacte en els milions d'adoradors de Jehovà que van viure després d'ell. Quan tenia 110 anys, «va dir què s'havia de fer amb els seus ossos»: els israelites se'ls havien d'endur quan sortissin d'Egipte (Hebreus 11:22; Gènesi 50:25). Aquest manament va donar un raig d'esperança a Israel durant els llargs anys que van estar en esclavitud després de la mort de Josep, ja que els assegurava que serien alliberats.

Descobreix perles espirituals

(Gènesi 49:19) Gad, uns saltejadors l'assaltaran, i ell els estalionarà.

w04 1/6 p. 15 § 4, 5

Donar gloria a Déu porta moltes benediccions

⁴ Abans d'entrar a la Terra Promesa, la tribu de Gad va demanar poder-se quedar a la regió ramadera de l'est del Jordà (Nombres 32:1-5). Això volia dir que haurien d'afrontar grans perills. En canvi, les tribus de l'oest tindrien la protecció de la vall del Jordà, que era una barrera natural davant qualsevol invasió militar (Josuè 3:13-17). El llibre *The Historical Geography of the Holy Land*, de George Smith, diu respecte a les terres de l'est del Jordà: «S'estenen sense gairebé cap obstacle natural fins al gran altiplà d'Aràbia. Com a conseqüència, han estat anys al descobert davant la invasió de fa-

molencs nòmades, alguns dels quals any rere any arribaven en massa en busca de pastures».

⁵ Com faria front la tribu de Gad a aquesta pressió constant? Segles abans, Jacob, el seu avantpassat, va predir mentre era al seu llit de mort: «A Gad l'assalten els bandolers, però ell atacarà la reraguarda» (Gènesi 49:19, *BEC*). Encara que aquestes paraules podrien semblar pessimistes, en realitat es tractava d'un manament perquè els gadites contraataquessin. Jacob els assegurava que, si ho feien, els bandolers fugirien humiliats i els gadites els perseguirien per la seva reraguarda.

(Gènesi 49:27) Benjamí és un llop que destrossa, al matí devorà una presa, i al vespre repartirà les despulles.

it-1 p. 313 § 6

Benjamí

L'habilitat de lluita dels descendents de Benjamí es va descriure a la profecia que va fer Jacob quan era en el seu llit de mort. Allà va dir al seu estimat fill: «Benjamí és un llop que destrossa, al matí devorà una presa, i al vespre repartirà les despulles» (Gn 49:27). Els lluitadors benjaminites eren coneguts per la seva habilitat amb la fona. Tant si era amb la mà dreta com l'esquerra, un soldat podia llançar «una pedra contra un cabell i no fallava» (Jt 20:16; 1Cr 12:2). Un exemple d'això va ser el jutge Ehud, qui era de Benjamí i va matar el pervers rei Eglon amb la mà esquerra (Jt 3:15-21). També és interessant tenir en compte que «al matí» del regne d'Israel, el primer rei va ser de la tribu de Benjamí, tot i que era «la més petita de les tribus». Aquest primer rei, Saül, fill de Quix, va demostrar ser un feroç guerrer quan va lluitar contra els filisteus (1Sa 9:15-17, 21). De la mateixa manera, quan Israel pensava que es trobava «al vespre» de la seva existència, van ser uns descendents de la tribu de Benjamí, la reina Ester i el conseller Mardoqueu, els qui van salvar els israelites de la seva extinció sota l'Imperi persa (Est 2:5-7).

Lectura de la Bíblia

(Gènesi 49:8-26) Judà, els teus germans et lloaran, la teva mà serà al coll dels teus enemics. Els fills del teu pare s'inclinaran davant teu. ⁹ Judà, un cadell de lleó, has pujat de la presa, fill meu. S'ha doblegat, s'ha ajupit com un lleó, com una lleona, qui el farà alçar? ¹⁰ El ceptre no s'apartarà mai de Judà, ni el legislador d'entre els seus peus, fins que vindrà Xiloh, i a ell obeiran els pobles. ¹¹ Fermant al cep el seu pollí, i al cep escollit el fill de la seva somera, rentà la seva roba en vi, i en sang de raïms el seu vestit. ¹² Els ulls vermells de vi, i les dents, blanques de llet. ¹³ Zabuló habitarà en un port de mar, i serà un port de naus, i el seu límit s'estendrà vers Sidó. ¹⁴ Issacar és un ase fort, ajagut entre els dos arganells. ¹⁵ I va veure que el repòs era bo, i que la terra era agradable; i ajup l'espalla per carregar, i serà fet esclau de treballs forçats. ¹⁶ Dan judicarà el seu poble, com una de les tribus d'Israel. ¹⁷ Dan serà una serp en el camí, una cerasta al sender, que mossega els talons dels cavalls, i el genet cau enrere. ¹⁸ He esperat en la teva salvació Jahveh. ¹⁹ Gad, uns saltejadors l'assaltaran, i ell els estalonarà. ²⁰ D'Aser, el seu pa serà gras, i ell donarà gormanderies de rei. ²¹ Neftalí és una daina deixada anar, que pronuncia paraules boniques. ²² Josep serà una branca fructífera, una branca fructífera vora una font, els seus brots s'enfilen sobre el mur. ²³ Els arquers l'han amargat, i li han disparat, i l'han odiat. ²⁴ Però el seu arc ha restat ferm, i els braços de les seves mans han estat enfortits per les mans del Poderós de Jacob, d'allà és el Pastor, la Roca d'Israel. ²⁵ Pel Déu del teu pare que t'ajudarà, pel Totpoderós que et beneirà: benediccions dels cels a dalt, benediccions de la profunditat estesa a sota, benediccions de pits i de matriu. ²⁶ Les benediccions del teu pare han

prevalgut sobre les benediccions dels meus progenitors, fins als límits dels turons eterns, seran damunt del cap de Josep, i per a la teta del separat d'entre els seus germans.

«Aprofita l'experiència dels germans grans»

(Gènesi 48:21, 22) I Israel digué a Josep: Heus aquí, jo m'estic morint, però Déu serà amb vosaltres, i us farà tornar a la terra dels vostres pares. ²² I jo t'he donat una porció de més que als teus germans, la que amb la meva espasa i amb el meu arc vaig prendre de la mà dels amorreus.

(Gènesi 49:1) I Jacob cridà els seus fills, i digué: Reuniu-vos, que us anunciaré el que us esdevindrà al final dels dies.

(Gènesi 50:24, 25) I Josep digué als seus germans: Estic a punt de morir; i Déu certament us visitarà, i us farà pujar d'aquesta terra a la terra que va jurar a Abraham, a Isaac i a Jacob. ²⁵ I Josep féu jurar als fills d'Israel, dient: Déu certament us visitarà, i vosaltres us emportareu d'aquí els meus ossos.

(Salm 71:17, 18) Oh Déu, tu m'has instruït des de la meva joventut: i fins ara declaro els teus fets meravellosos. ¹⁸ I també, quan jo sigui vell i de cabells blancs, oh Déu, no m'abandonis, fins que faci conèixer el teu braç a aquesta generació, la teva força a tot el qui vindrà.

VIDA CRISTIANA

«Què pots aprendre dels germans d'experiència?»

(Gènesi 48:21, 22) I Israel digué a Josep: Heus aquí, jo m'estic morint, però Déu serà amb vosaltres, i us farà tornar a la terra dels vostres pares. ²² I jo t'he donat una porció de més que als teus germans, la que amb la

meva espasa i amb el meu arc vaig prendre de la mà dels amorreus.

(Gènesi 50:24, 25) I Josep digué als seus germans: Estic a punt de morir; i Déu certament us visitarà, i us farà pujar d'aquesta terra a la terra que va jurar a Abraham, a Isaac i a Jacob. ²⁵ I Josep féu jurar als fills d'Israel, dient: Déu certament us visitarà, i vosaltres us emportareu d'aquí els meus ossos.

(Deuteronomi 4:9, 10) Només tingues compte de tu mateix i guarda la teva ànima diligentment, no sigui que oblidis les coses que han vist els teus ulls, i s'allunyin del teu cor tots els dies de la teva vida; i les faràs conèixer als teus fills, i als fills dels teus fills. ¹⁰ Recorda el dia que vas estar davant Jahveh, el teu Déu, a l'Horeb, quan Jahveh em va dir: Reuneix-me el poble, i els faré escoltar les meves paraules, a fi que aprenguin a témer-me tots els dies que visquin sobre la terra, i ho ensenyin als seus fills.

(Salm 78:4-7) no les amagarem a llurs fills, sinó que farem conèixer a la generació que ha de venir les lloances de Jahveh, i la seva força, i les seves obres prodigioses, que ell ha fet. ⁵ Ell va establir un testimoniatge a Jacob, i posà una llei a Israel, que ell manà als nostres pares de fer conèixer als seus fills, ⁶ a fi que ho conegui la generació que vindrà, els fills que naixeran: ells s'alçaran i ho faran saber als seus fills, ⁷ i posaran llur esperança en Déu, i no oblidaran les obres de Déu, i guardaran els seus manaments;

22-28 DE JUNY

TRESORS DE LA BÍBLIA | ÈXODE 1-3

«Jo sóc el qui sóc»

(Èxode 3:13) I Moisès digué a Déu: Heus aquí, vaig als fills d'Israel i els dic: El Déu dels

vostres pares m'ha enviat a vosaltres; i si em diuen: Quin és el seu Nom? Què els dic?

w13 15/3 p. 25 § 4

Honorem el gran nom de Jehovà

4 Llegeix Èxode 3:10-15. Quan Moisès tenia vuitanta anys, Déu li va donar una comissió de pes: 'Fes sortir d'Egipte el meu poble, els israelites'. I Moisès va contestar respectuosament amb una pregunta molt significativa: 'Quin és el teu nom?'. Tenint en compte que feia molt de temps que es coneixia el nom de Déu, com és que Moisès va fer aquesta pregunta? En realitat volia saber més sobre la *persona que hi havia rere el nom* per convèncer els israelites que Déu els alliberaria. Probablement aquests es preguntarien si el Déu dels seus avantpassats ho *podria* fer, perquè ja feia anys que servien com a esclaus. Alguns israelites fins i tot adoraven déus egipcis! (Ez. 20:7, 8.)

(Èxode 3:14) I Déu digué a Moisès: JO SÓC EL QUI SÓC. I digué: Així parlaràs als fills d'Israel: JO-SÓC m'ha enviat a vosaltres.

kr p. 43, requadre

EL SIGNIFICAT DEL NOM DIVÍ

EL NOM *Jehovà* prové d'un verb hebreu que significa «esdevenir». Segons alguns erudits, aquest nom és la forma causativa del verb. Per aquesta raó, molts pensen que el nom de Déu vol dir «Ell fa que s'esdevingui». Aquesta definició encaixa a la perfecció amb el seu paper de Creador. Jehovà va fer que existissin l'univers i els éssers intel·ligents, i continua fent que es compleixin la seva voluntat i el seu propòsit.

Així, doncs, com hem d'entendre la resposta de Jehovà a Moisès registrada a Èxode 3:13, 14? «Moisès digué aleshores a Déu: "Està bé. Vaig a trobar els israelites i els dic: 'El Déu dels vostres pares m'ha enviat a vosaltres'. Però, si em pregunten quin és el seu nom, què els responc?" Llavors Déu digué a Moisès: "Jo sóc el qui sóc" ["Jo esdevindrà el que jo decideixi", *NM*].»

Moisès i els israelites ja sabien quin era el nom de Déu; per tant, Moisès no estava demanant a Jehovà que li revelés el seu nom. El que volia era que Jehovà li expliqués algun detall sobre la seva personalitat que enfortís la fe, algun detall que també es reflectís en el significat del seu nom. Aleshores, quan Jehovà va contestar «Jo esdevindrà el que jo decideixi» estava revelant un aspecte excepcional de la seva essència: en cada situació, esdevé el que cal per dur a terme el seu propòsit. Per exemple, amb Moisès i el poble d'Israel Jehovà va esdevenir un Salvador, un Legislador i un Proveïdor, entre moltes altres coses. És a dir, Jehovà mateix *decideix esdevenir* el que calgui per complir el que ha promès als seus servents. Però el nom de Jehovà no només inclou aquesta idea. També inclou que fa que la seva creació esdevingui el que calgui per complir el Seu propòsit.

Descobreix perles espirituals

(Èxode 2:10) I el nen va créixer; i ella el portà a la filla del Faraó, i va ser com un fill per a ella, i va anomenar el seu nom Moisès, i digué: Perquè l'he tret de les aigües.

g04 8/4 p. 6 § 4

Moisès: home o mite?

Ara bé, tindria sentit que una princesa egípcia acollís aquest nen? Doncs sí, ja que la religió d'Egipte ensenyava que les bones accions eren imprescindibles per anar al cel. L'arqueòloga Joyce Tyldesley explica sobre l'adopció a Egipte: «Les dones egípcies estaven al mateix nivell que els homes egipcis. Elles tenien els mateixos drets legals i econòmics, al menys en teoria, i [...] les dones podien adoptar». L'anomenat «Papir de l'adopció» documenta l'adopció d'unes esclaves per part d'una dona egípcia. Pel que fa al paper de mainadera que va tenir la mare de Moisès, l'obra *The Anchor Bible Dictionary* diu: «El pagament que va rebre la mare de Moisès per alletar-lo [...] és idèntic als contractes d'adopció que hi havia a Mesopotàmia».

(Èxode 3:1) I Moisès pasturava el ramat de Jetró, el seu sogre, sacerdot de Madian. I menà el ramat cap al darrere del desert, i arribà a la muntanya de Déu, a l'Horeb;

w04 15/3 p. 24 § 4

Punts destacats del llibre d'Èxode

3:1. Quin tipus de sacerdot era Jetró? En l'època patriarcal, el cap de família també tenia el paper de sacerdot per a la seva família. Pel que sembla, Jetró era el cap patriarcal d'una tribu de madianites. Com que els madianites eren descendents d'Abraham per part de Queturà, és possible que haguessin estat en contacte amb l'adoració a Jehovà (Gènesi 25:1, 2).

Lectura de la Bíblia

(Èxode 2:11-25) I s'esdevingué en aquells dies, quan Moisès ja havia crescut, que sortí a veure els seus germans, i s'adonà de les seves càrregues. I veié un egipci que colpejava un hebreu, un dels seus germans, ¹² i es girà mirant a banda i banda, i veié que no hi havia ningú, i matà l'egipci i l'amagà a la sorra. ¹³ I sortí el segon dia i, heus aquí, dos homes hebreus es barallaven. I digué al culpable: Per què colpeges el teu company? ¹⁴ I aquest digué: Qui t'ha posat com a cap i jutge sobre nosaltres? ¿Que potser em penses matar com vas matar l'egipci? I Moisès va tenir por, i digué: Certament, la cosa se sap. ¹⁵ I el Faraó escoltà d'aquest cas, i cercava de matar Moisès. I Moisès fugí de la presència del Faraó, i sojornà a la terra de Madian, i s'assequé vora el pou. ¹⁶ I el sacerdot de Madian tenia set filles; i elles vingueren i pouaren, i ompliren les piques per abeurar el ramat del seu pare. ¹⁷ I vingueren els pastors i les feien marxar, però Moisès s'alçà i les alliberà, i els abeurà el ramat. ¹⁸ I elles vingueren al seu pare Reuel, i ell els digué: ¿Com és que heu arribat tan aviat avui? ¹⁹ I elles digueren: Un home egipci ens ha alliberat de

la mà dels pastors, i també ens ha pouat l'aigua, i ha abeurat el ramat. ²⁰ I ell digué a les seves filles: I on és? Com és que heu deixat aquest home allà? Crideu-lo, i que vingui a menjar pa. ²¹ I Moisès estigué d'acord a viure amb aquell home; i ell donà la seva filla Siporà a Moisès. ²² I ella va infantar un fill, i ell anomenà el seu nom Guerxom, perquè digué: He estat un foraster en una terra estrangera. ²³ I s'esdevingué que, passats molts dies, morí el rei d'Egipte; i els fills d'Israel gemegaven a causa de la seva servitud, i cridaren, i el seu crit pujà vers Déu a causa de llur servitud. ²⁴ I Déu escoltà els seus gemecs, i Déu recordà el seu pacte amb Abraham, amb Isaac i amb Jacob. ²⁵ I Déu mirà els fills d'Israel, i els tingué en compte.

TALLER DE PREDICACIÓ

Discurs

w02 15/6 p. 11 § 1-4

Una decisió crucial

Quan Moisès tenia quaranta anys i segurament ja era un egipci de cap a peus, va sortir «a veure els seus germans, i s'adonà de les seves càrregues». Les seves accions posteriors van demostrar que no es tractava de simple curiositat, sinó que realment desitjava ajudar-los. Quan va veure que un egipci colpejava un hebreu, va intervenir i va matar l'agressor. Això demostrava que el cor de Moisès estava amb els seus germans. És possible que l'home mort fos un funcionari que estava de servei. Per als egipcis, a Moisès no li faltaven raons per ser lleial al faraó, però el que va motivar Moisès va ser l'amor a la justícia. Aquesta qualitat també la va demostrar al dia següent, quan va reprendre un home hebreu que estava pegant un company seu. Moisès desitjava alliberar els hebreus de la seva penosa esclavitud, però quan el faraó es va assabentar de la seva traïció i el va voler matar, Moisès va haver de fugir a Madian (Èxode 2:11-15; Fets 7:23-29).

[Nota]

Moisès va tornar a demostrar el seu amor per la justícia quan va defensar unes pastores indefenses mentre era un fugitiu a Madian (Èxode 2: 16, 17).

Encara que Moisès volia alliberar el poble de Déu, aquell no era el moment que Jehovà havia establert per fer-ho. Amb tot, les seves accions demostraven fe de part seva. Hebreus 11:24-26 diu: «Gràcies a la fe, Moisès, quan ja era gran, no va voler que se'l conegués com el fill de la filla del Faraó, i va escollir ser maltractat amb el poble de Déu en comptes de gaudir dels plaers temporals del pecat». Per què? «Perquè creia que l'oprobri del Crist tenia molt més valor que els tresors d'Egipte, perquè mirava fixament la recompensa». Aquest ús excepcional de l'expressió «el Crist», que vol dir 'ungit', encaixa amb Moisès perquè ell, més tard, va rebre directament de Jehovà una comissió especial.

Imagina't! Moisès va rebre una educació que només podia rebre un aristòcrata egipci. La seva posició li oferia una carrera brillant i tots els plaers que es podia imaginar. Però ho va rebutjar tot. No podia portar una vida a la cort del faraó, l'opressor del seu poble, i alhora estimar Jehovà i la justícia. Conèixer i meditar en les promeses que Déu va fer als seus avantpassats, Abraham, Isaac i Jacob, va fer que Moisès triés posar-se de part de Déu. Com a conseqüència, Jehovà va poder utilitzar Moisès per complir el seu propòsit i li va donar un dels papers més privilegiats de la història.

Tots nosaltres hem de triar quines coses són les més importants per a nosaltres. Igual que Moisès, potser has de prendre una decisió difícil. És possible que hagis de renunciar a algunes pràctiques o comoditats, amb tot el que això implica. Si aquest és el teu cas, recorda que Moisès va veure més valuosa la seva amistat amb Jehovà que tots els tresors d'Egipte, i no se'n va penedir.

«Jo sóc el qui sóc»

(Èxode 3:13) I Moisès digué a Déu: Heus aquí, vaig als fills d'Israel i els dic: El Déu dels vostres pares m'ha enviat a vosaltres; i si em diuen: Quin és el seu Nom? Què els dic?

(Èxode 3:14) I Déu digué a Moisès: JO SÓC EL QUI SÓC. I digué: Així parlaràs als fills d'Israel: JO-SÓC m'ha enviat a vosaltres.

29 DE JUNY-5 DE JULIOL

TRESORS DE LA BÍBLIA | ÈXODE 4, 5

«Jo estaré amb tu quan parlis»

(Èxode 4:10) I Moisès va dir a Jahveh: Oh, Senyor meu, jo no sóc home de paraules, ni d'ahir ni d'abans d'ahir, ni d'ençà que tu parles al teu servent, perquè sóc pesat de boca i pesat de llengua.

(Èxode 4:13) I ell digué: Senyor meu, t'ho prego, envia el qui vulguis enviar.

w10 15/10 p. 13

Com veu Jehovà les excuses?

«No soc capaç de fer-ho.» Potser penses que no estàs preparat per predicar les bones notícies. Alguns servents fidels de Jehovà de temps bíblics pensaven que no serien capaços de complir amb les feines que Jehovà els va manar. Pensa en Moisès, per exemple. Quan en una ocasió Jehovà li va encarregar una feina concreta, Moisès li va dir: «Oh, Senyor meu, jo no sóc home de paraules, ni d'ahir ni d'abans d'ahir, ni d'ençà que tu parles al teu servent, perquè sóc pesat de boca i pesat de llengua». Fins i tot després que Jehovà el tranquil·litzés, Moisès li va respondre: «Senyor meu, t'ho prego, envia el qui vulguis enviar» (Èx. 4:10-13). Com va reaccionar Jehovà?

(Èxode 4:11, 12) I Jahveh li va dir: Qui ha donat la boca a l'home? ¿O qui el fa mut o sord, o que hi vegi o cec? ¿No sóc jo, Jahveh?

¹² I ara vés, i jo estaré a la teva boca i jo t'ensenyaré el que has de dir.

w14 15/4 p. 9 § 5, 6

Veus «el qui és invisible»?

⁵ Abans que Moisès tornés a Egipte, Déu li va ensenyar una lliçó molt important. Més tard, Moisès mateix la va escriure al llibre de Job: «El temor del Senyor, això és la saviesa» (Job 28: 28, *TBS*). Per ajudar Moisès a adquirir aquest temor i actuar amb saviesa, Jehovà li va fer veure la diferència que hi ha entre els humans i el Déu Totpoderós. Va preguntar a Moisès: «¿Qui ha posat la boca a l'home? ¿Qui el fa mut, sord, que hi vegi o cec? ¿No sóc jo, Jahvè?» (Èx. 4:11).

⁶ Quina era la lliçó? Moisès no havia de tenir por. Era Jehovà qui l'enviava, i Ell li donaria el que necessités per comunicar el Seu missatge al Faraó. A més, el Faraó no era rival per a Jehovà. Al capdavant, no era la primera vegada que els servents de Déu havien estat en perill sota la governació egípcia. Moisès potser va meditar sobre com Jehovà havia protegit Abraham, Josep i, fins i tot, a ell mateix d'altres faraons (Gèn. 12:17-19; 41:14, 39-41; Èx. 1:22-2:10). Gràcies a la fe en Jehovà, «el qui és invisible», Moisès va ser valent i es va presentar davant el Faraó i va proclamar tot el que Jehovà li havia manat.

(Èxode 4:14, 15) I la ira de Jahveh es va encendre contra Moisès i digué: ¿No és Aaron, el levita, el teu germà? Sé que ell parla bé. I també, heus aquí, està sortint a trobar-te, i en veure't, s'alegrarà en el seu cor. ¹⁵ I tu li parlaràs i posaràs les paraules en la seva boca. I jo mateix seré amb la teva boca i amb la seva boca, i us ensenyaré el que heu de fer.

w10 15/10 p. 14

Com veu Jehovà les excuses?

Jhovà no va eximir Moisès de la seva assignació, però sí que va nomenar Aaron perquè

l'ajudés (Èx. 4:14-17). A més, durant tots els anys següents, Jehovà va estar amb Moisès i li va donar tot el que necessitava per complir amb la seva comissió. De la mateixa manera, pots estar segur que Jehovà utilitzarà germans de més experiència per ajudar-te en la predicació. És més, la Paraula de Déu ens assegura que Jehovà ens capacitarà per fer la feina que ens ha encarregat (2 Cor. 3:5).

Descobreix perles espirituals

(Èxode 4:24-26) I s'esdevingué pel camí, en un hostal, que Jahveh el vingué a trobar i cercava de matar-lo. ²⁵ I Siporà prengué una pedra esmolada i tallà el prepuci del seu fill, i li llançà als seus peus, i digué: Certament m'ets un espòs de sang. ²⁶ I ell el deixà. Llavors ella digué: Espòs de sang —a causa de la circumcisió.

w04 15/3 p. 28 § 4

Preguntes dels lectors

L'expressió que va dir Siporà: «M'ets un espòs de sang», no és gaire comuna. Què volia dir? Al complir amb els requisits del pacte de la circumcisió, Siporà estava reconeixent que s'havia sotmès a un pacte amb Jehovà. El pacte de la Llei que Jehovà va fer més tard amb els israelites demostra que, en el context d'un pacte, Jehovà podia representar la figura d'espòs, i l'altra part la figura d'esposa (Jeremies 31:32). Per tant, quan Siporà es va adreçar a Jehovà, mitjançant el seu àngel, com a «espòs de sang», estava reconeixent que se sotmetia als termes d'aquell pacte. Era com si hagués acceptat la posició d'esposa en el pacte de la circumcisió, i Jehovà en fos l'espòs. En qualsevol cas, com que va actuar amb decisió i va obeir el manament de Déu, la vida del seu fill va deixar d'estar en perill.

(Èxode 5:2) I el Faraó digué: Qui és Jahveh, perquè obeeixi la seva veu per deixar marxar Israel? No conec Jahveh, i tampoc no deixaré marxar Israel.

it-2 p. 42 § 5

Jehovà

Per tant, «conèixer» no significa només saber o haver sentit a parlar d'una cosa o d'algú. L'insensat Nabal sabia qui era David, però tot i això va preguntar: «Qui és David?», volent dir «Quina autoritat té ell sobre mi?» (1Sa 25:9-11; compara-ho amb 2Sa 8:13). De la mateixa manera, el faraó va dir a Moisès: «Qui és Jahveh, perquè obeeixi la seva veu per deixar marxar Israel? No conec Jahveh, i tampoc no deixaré marxar Israel» (Ex 5:1, 2). Pel que sembla, amb aquestes paraules el faraó estava dient que no reconeixia Jehovà com el Déu verdader, ni acceptava que tingués autoritat sobre el rei d'Egipte ni els seus assumptes. Tampoc reconeixia que tingués poder com per imposar la seva voluntat, tal com havien anunciat Moisès i Aaron. Però ara, tant el faraó com tot Egipte juntament amb els israelites, arribarien a conèixer el significat real d'aquell nom, la persona que representava. Tal com Jehovà va ensenyar a Moisès, això es traduiria en el compliment del seu propòsit d'alliberar Israel, donar-los la Terra Promesa, i així complir el pacte que va fer amb els seus avantpassats. D'aquesta manera, tal com va dir Déu: «Vosaltres sabreu que jo sóc Jahveh, el vostre Déu» (Ex 6:4-8; consulta *it-2-S TODOPODEROSO*).

Lectura de la Bíblia

(Èxode 4:1-17) I Moisès va respondre i digué: Però, heus aquí, ells no em creuran i no escoltaran la meua veu, perquè diran: Jahveh no se t'ha aparegut. ² I Jahveh li digué: Què és això que tens a la teua mà? I ell digué: Un bastó. ³ I Déu digué: Llança'l a terra. I el llançà a terra, i es tornà una serp, i Moisès en fugí del davant. ⁴ I Jahveh va dir a Moisès: Estén la teua mà i agafa-la per la seva cua —i ell estengué la seva mà, l'agafà, i es tornà un bastó al seu palmell—, ⁵ a fi que creguin que Jahveh, el Déu dels teus pares, el Déu d'Abra-

ham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob, se t'ha aparegut. ⁶ I Jahveh li digué encara: Fica't ara la mà al pit. I ell es ficà la mà al pit i la tragué i, heus aquí, la seva mà era leprosa com la neu. ⁷ I digué: Torna la teua mà al pit. I tornà la mà al pit i la tragué del pit i, heus aquí, s'havia tornat com la seva carn. ⁸ I s'esdevindrà que si no et creuen i no escolten la veu del primer senyal, llavors creuran la veu del darrer senyal. ⁹ I s'esdevindrà que si tampoc no creuen aquests dos senyals i no escolten la teua veu, llavors prendràs aigua del Nil i l'abocaràs sobre la terra eixuta, i s'esdevindrà que l'aigua que hauràs pres del Nil es tornarà sang sobre la terra eixuta. ¹⁰ I Moisès va dir a Jahveh: Oh, Senyor meu, jo no sóc home de paraules, ni d'ahir ni d'abans d'ahir, ni d'ençà que tu parles al teu servent, perquè sóc pesat de boca i pesat de llengua. ¹¹ I Jahveh li va dir: Qui ha donat la boca a l'home? ¿O qui el fa mut o sord, o que hi vegi o cec? ¿No sóc jo, Jahveh? ¹² I ara vés, i jo estaré a la teua boca i jo t'ensenyaré el que has de dir. ¹³ I ell digué: Senyor meu, t'ho prego, envia el qui vulguis enviar. ¹⁴ I la ira de Jahveh es va encendre contra Moisès i digué: ¿No és Aaron, el levita, el teu germà? Sé que ell parla bé. I també, heus aquí, està sortint a trobar-te, i en veure't, s'alegrarà en el seu cor. ¹⁵ I tu li parlaràs i posaràs les paraules en la seva boca. I jo mateix seré amb la teua boca i amb la seva boca, i us ensenyaré el que heu de fer. ¹⁶ I ell parlarà per tu al poble, i s'esdevindrà que ell et serà de boca i tu li seràs de Déu. ¹⁷ I prendràs en la teua mà aquest bastó, amb el qual faràs els senyals.

«Jo estaré amb tu quan parlis»

(Èxode 4:10-15) I Moisès va dir a Jahveh: Oh, Senyor meu, jo no sóc home de paraules, ni d'ahir ni d'abans d'ahir, ni d'ençà que tu parles al teu servent, perquè sóc pesat de

boca i pesat de llengua. ¹¹ I Jahveh li va dir: Qui ha donat la boca a l'home? ¿O qui el fa mut o sord, o que hi vegi o cec? ¿No sóc jo, Jahveh? ¹² I ara vés, i jo estaré a la teva boca i jo t'ensenyaré el que has de dir. ¹³ I ell digué: Senyor meu, t'ho prego, envia el qui vulguis enviar. ¹⁴ I la ira de Jahveh es va encendre contra Moisès i digué: ¿No és Aaron, el levi-ta, el teu germà? Sé que ell parla bé. I també, heus aquí, està sortint a trobar-te, i en veu-re't, s'alegrarà en el seu cor. ¹⁵ I tu li parlaràs i posaràs les paraules en la seva boca. I jo mateix seré amb la teva boca i amb la seva boca, i us ensenyaré el que heu de fer.

VIDA CRISTIANA

Com fer servir els exemples de conversa

(Èxode 4:10) I Moisès va dir a Jahveh: Oh, Senyor meu, jo no sóc home de paraules, ni d'ahir ni d'abans d'ahir, ni d'ençà que tu parles al teu servent, perquè sóc pesat de boca i pesat de llengua.

(Èxode 4:13) I ell digué: Senyor meu, t'ho prego, envia el qui vulguis enviar.

(Èxode 4:11, 12) I Jahveh li va dir: Qui ha donat la boca a l'home? ¿O qui el fa mut o sord, o que hi vegi o cec? ¿No sóc jo, Jahveh? ¹² I ara vés, i jo estaré a la teva boca i jo t'ensenyaré el que has de dir.

(Jeremies 20:7-9) Tu m'has persuadit, Jahveh, i estic persuadit. Tu has estat més fort que jo, i m'has vençut. He estat la seva riota tot el dia, tothom es burla de mi. ⁸ Perquè, cada vegada que parlo, clamo i crido: Violència i destrucció. Car la paraula de Jahveh ha esdevingut per a mi un motiu de befa i de burla tot el dia. ⁹ I vaig dir: No me'n

recordaré, i no parlaré mai més en el seu Nom; però hi havia en el meu cor com un foc abrusador ficat en els meus ossos, i em vaig esforçar per contenir-lo, però no vaig poder.

Llevat que s'indiqui el contrari, les cites de les Escripures Hebrees corresponen a *La Santa Bíblia*, Trinitarian Bible Society, i les cites de les Escripures Gregues corresponen a la *Traducció del Nou Món de les Escripures Gregues Cristianes*. Quan se citen altres versions, s'indica així: BCI - *Biblia catalana. Traducció interconfessional*; BEC - *Biblia Evangèlica Catalana*; MM - *La Bíblia*, Monjos de Montserrat; NM - *Traducció del Nou Món* (edició en anglès de 2013). En algunes cites bíbliques s'ha utilitzat la cursiva per emfatitzar-ne alguna expressió.